D·N
13/6 1953

Partiledarval på skruvar

Hr Hedlund antas bli omvald till partiledare på riksstämman i Katrineholm med hänvisning till att hans deklarationsmål ännu inte avgjorts i högsta domstolen. Både han och medtvetet undanhållande av uppgifter.

En uppvägning av härads-rättens fällande dom i högsta instans skulle kräva mera skärps statsrådets vårdslöshet. Regeringen måste få utomordentligt svårt att motivera för den att sådant utslag. Men även utan detta är situationen sådan att hr Hedlunds ledarställning är sker på riksintressenas och den offentliga moralens bekostnad.

Statsministern invänder kanske att han skall ordna den här saken med mjuk hand bara han får litet tid på sig. Det uppges ha lovat hr Hedlund landshövdingsposten i Härnösand till hösten. Det tycker han och många socialdemokrater vara ett fullt tillfredsställande sätt att lösa det moraliska problemet. I stället för att reagera mot hr Hedlunds förfarande belönar regeringen honom med ett förtroendeämbete, det mest åtrådda och i viss mån mest exponerade. Han skulle i fortsättningen sköta för god ordning och goda föredömen på ett område av förvaltningen där han under statsrådstiden personligen skapat förvirring och olust.

Ett regeringsbeslut med denna innebörd skulle i sanning bilda en värdig avslutning på en affär där huvudintrycket har blivit svårartad moralisk avtrubbning.

De som velat hölja polisutredningen

i den biskopliga anonyma brevaffären i tystnad för att sedan eventuellt begrava den längre fram på sommaren har inte mött resonans för sådana tankar i meningsutbytet under veckan. Ingen har velat offentligt försvara ett sådant tillvägagångssätt. Från olika håll — även från konservativa kretsar — betygas att den fortsatta oklarheten i väsentliga punkter gör stor skada, att alla som sitter inne med någon kunskap är tjänstgöra att bidra till lösningen och att den främst utpekade, biskop Helander, borde inse att i varje fall hans ask inte gagnas av att den ena veckan efter den andra gått utan någon redovisning för resultaten av polisens efterforskningar. Vad väntar man egentligen på — om inte biskopen? Den opinion som nu har kommit till uttryck borde göra klart för dem som har med undersökningen att göra att alla fakta, alla iakttagelser måste framläggas inför offentligheten och att det är bättre att göra det med det snaraste än att uppskjuta redogörelsen, varvid alkalinheten kan konstateras att man har tagit oberättigad hänsyn till person.

PRESSGRANNAR

Om vi i Sverige i händelse av krig, på grund av att vårt flygvapen krafigt minskats eller av andra orsaker, icke kan upprätthålla ett någorlunda gynnsamt luftläge, vilken storsmakt sänder då en så dyrbar hjälp som flygstridskrafter till ett område där fiendens flyg har full operationsfrihet och kan slå sönder hjälpen innan den kan börja verka? Major Cappelen-Smith ställer den frågan i Nr Militär Tidskrift, närmast med anledning av några uttalanden i en föregående artikel i samma organ:

Om de nya stridsvagnarna är tyngre än de äldre, så är de också kraftigare och bättre skyddade. Det är ett erfordras fullträff från ett flygplan om verkan skall åstadkommas", Tunga minbomber, raketer eller napalmbomber? I Korea har flygplanet visat sig vara den största "stridsvagnsdödaren" och de största framgångarna ha hittills vunnits genom insats av napalmbomber. Utan att vara expert på stridsvagnar förefställer sig dock undertecknad, att om nutidens bilar på senare typer av de ryska Josef Stalin-stridsvagnarna, så biter det också på Centurionvagnen, åtminstone till dess man funnit ett medel att skydda stridsvagnar mot alla förekommande typer av napalm.

De nya stridsvagnarna äro tydligen i första hand avsedda för invasionsförsvaret i Skåne. Under det andra världskriget genomförder av de allierade omkring 150 landstigningsoperationer i större eller mindre skala. Ingen av dem förretog utan att den anfallande försökrat sig åtminstone om ett mycket grundsamt luftläge i stort samt lokalt luftherravälde över landstigningsområdet under nödvändig tidrymd.

Och varför? Jo, därför att tillräcklig luftöverlägsenhet ger 1) frihet att inhämta upplysningar om fienden (spaningsflyg) samtidigt som denne kan hindras häri (jakt-flyg, luftvärn); 2) värdefull operationsfrihet för egna flyg- och markstridskrafter genom att fiendliga flyganfall till största delen kunna avslås (jaktflyg, luftvärn); 3) största möjligheter att "isolera slagfältet"; 4) förmåga att, om resurserna i övrigt finnes, utföra luftlandsättningar, underhållstransporter i luften, evakuering av sårade m. m. (transportflyg).

Det har sagts att en Sverige skulle dras in i en storkonflikt "torde just för Skånes vidkommande möjligheter förligga att få extra flygstöd från vår västra granne". Vem är denna tillmötesgående västra granne?

Rent geografiskt blir det för Skånes del ju Danmark och för Sverige i den hellet närmast Norge. Från det hållet kunna vi nog icke räkna på något flygstöd, utan förfarandet menar förresvädligen Atlantpakten. Någon anledning att ovanför den omfattning av detta "extra flygstöd" gäcss icke. Om det av åreta riksdag anlagna, starkt moderna flygvapnet för flygvapnets materialanskaffning under kommande sjuksperiod icke tillkas i erforderlig utsträckning, ansvaret det slutet av sagden. Den antingen att flygplanena livslängd måste sänkas från 7 till 12—13 år, en oantaglig lösning, eller att nuvarande flygvapenorganisation måste minskas med först sex och senare med åtta flottiljer från närvarande sexton för att kunna uppehålla flygplanskvaliten. Mot bakgrunden här av synes det vara rimligt antags, att av om vi icke räkn i krig inom den allra närmaste tiden — det "extra flygstödet" för att bli "extra" måste omfatta dels kompensation för de eventuellt indragna svenska flottiljerna, dels ytterligare flygförband. Det extra flygstödet skulle således kunna innebära, ett ej behövs hjälp med minst 10—12 flottiljer.

Frågan om flygstöd utifrån i händelse av krig förtjänar ofta på ett mycket lättvindigt sätt. Flygstöd utifrån är en sak som icke kan improviseras helt hastigt och lustigt.

Moderna flygplan fordra långa, permanentbelagda fullbanor: för tankning och bombning krävas väl skyddade uppställningsplatser. Vem bygger dessa i tid och i tillräcklig antal? Där de finnas, hur vet man att de t. ex. i storlek och antal för den eventuelle hjälparens flygplan? En karakteristisk egenskap hos flyg är stridskrafter är den stora rörlighet-ten, men för att helt kunna utnyttja denna krävs ett tillgång till flygbas- och underhållssystem. Resflygplan konsumera stora mängder drivmedel, ammunition i stora kvantiteter krävas särskilt vid hög operationsintensitet, liksom omfattande reservdelslager, tankningsutrustning och servicemateriel av olika slag. Vem transporterar hit all detta?

Jaktflyg (och luftvärn) kunna icke operera på ett tillfredsställande sätt utan en effektiv luftbevakning- och stridsledningsorganisation. Vem skall leda de utifrån kommande jaktförbandens verksamhet i luften? Våra jaktstridsledare, på ett främmande språk, som de icke äro utbildade för?

Alla dessa viktiga frågor har lämnats obesvarade.

Naturligtvis kan Stockholms stad skära ned bostadsbyggandet och således på en central punkt förena en kärnbar konsentrationsläger, skriver Svenska Dagbladet (h). Om detta önskas bör det emellertid sägas från öppet, så att staden vet vad staten vill. Här råder dock stor oklarhet:

Statliga myndigheter ha verkat för en ökning av huvudstadens bostadsvolym med 1.000 lägenheter utöver 1953. Fastighetsnämnden har rättat sig därefter. I riksdagen har regeringen under majmånadens kammardebatter försäkrat att bostadsbristen skall "bygga i kapp"! Samma synpunkter ha hela våren förkunnats på socialdemokraternas möten eller i deras tidningar. Var finns sammanhanget? Om ett mäkt kommunalt investeringsprogram måste göras upp, borde Stockholm rimligtvis kunna göra anspråk på åtminstone någon konsekvens och tankeskärpa i de politiska planhushållarnas högs säfärer.

Stockholms likviditetskris har utbrutit så till en riksomfattande kris, som berör hela kreditmarknaden. I bakfickan har regeringen likväl som tidigare återanvändningen, som tydligen skall försättas i kraft om inte försäkringsbolagen gör med på en så kallad frivillig överenskommelse om långvinga till kommunerna. Det bör starkt understrykas, säger Expressen (fp), att dessa "frivilliga" avtal som försäkringsbolagen fullt befogat värjer sig mot går ut över landets tiotusentals småsparare, vilkas viktigaste sparande det i form av premiebetalning för livförsäkringar.

Försäkringsbolagen kan inte längre fullgöra sin lagstadgade skyldighet att placera sina pengar på det för försäkringstagarna mest vinstgivande sättet. Det är fullständigt obegripligt att regeringen inte förstår att den med åtgärder av det här slaget tar död på sparviljen i landet, vilken gynnades efter alla inflationsår inte är utsläckt ännu. Vad tjänar det sedan till att klaga över att sparandet inte är tillräckligt för att vi skall ha råd med alla nödvändiga investeringar?

Enhart 1 år behöver Stockholm länga lån på cirka 340 milj. kr. Det är tydligt, säger det citerade organet, att ingen, att risken för begränsningar av bostads- och trafikbyggena liksom för en kommunalskolbyggnad blir allmer markerad om inte regeringen lägger om sin finanspolitik.

Den Bredbergska utredningen om det s. k. enhetsbefälet kritiseras hårt i Ny Militär Tidskrift, som särskilt påtalar kommittéordförandens självrådighet i olika avseenden:

General Bredberg har ej fungerat som opartisk ordförande utan som en tendentiös propagandist för en egen mening, där ovillkorligen skulle genomdrivas utan hänsyn till de svenska kommittédirektivens klara regler. Ordföranden har inympat den militära befälsföreningens mening på kommittén och genom sin kollegiala formen skall vara rådanden. Ett dylikt betende skall straffa sig.

Det har varit nödvändigt att belysa general Bredbergs arbetsmetoder och detta av två skäl. För det första kan det skedda tjäna som exempel på hur en kommitté icke skall arbeta; detta kan vara bra att veta, om en liknande utredning framdeles kommer till stånd. För det andra har general Bredbergs betendeomständer varit till ogagn för befälsfrågan. Ickg nog med att ordförandens obegripliga förhalande av utredningen skapat ett läge av stark osäkerhet på befälsrekryteringsfronten, hans motvilja mot en fördomsfri prövning och hans åsidosättande av andras synpunkter har försvårat arbetet på att bringa klart ljus över ett lika viktigt som ömtåligt problem.

Provisoriskt sjöfartshotell

Regeringen har bifallit en framställning från Handelsflottans välfärdsråd att stjömansbesmmkommitten i Stockholm ur Handelsflottans välfärdsfond skall få 66.000 kr. för att förvärva inventarier för ett provisoriskt sjöfartshotell i staden. När det permanenta sjöfartshotet vid Södra Hamnen (Södergatuna mynning), i vilket även skall inrymmas sjöfartsbotell, kan komma att uppföras är ännu ej möjligt att förutse. Ett provisoriskt hotell, inrymt i baracker, skall därför uppföras i kvarter Tullgården åster om Skansatullsbron. Hotellet får 108 bäddplatser, och etableltskostnaden har föreslagits anvisa 476.000 kr. till detsamma.

Helander fick sjukledighet

I fredagens regeringssammanträde fick biskop Dick Helander i Strängnäs den begärda förlängningen av sin sjukledighet till 1 juli.

Graham Greenes underverk

NÄRA NOG bok för bok har den katolska tendensen blivit mera framträdande hos Graham Greene. Ett avgörande steg i den riktningen betecknar "Makten och härligheten" (1940), skildringen av en präst som trots vetskapen om sin ovärdighet är ett stycke helgon. "Hjärtpunkten" (1948) kan sägas gå ännu längre; här är den religiösa problematiken förkroppsligad i huvudpersonen Scobie. Kulmen hittills nås i den senaste romanen, "Slutet på historien" (1951). För första gången griper Greene här till underverk. En kvinnas bön är hörsammad och hjältinnan Sarah blir troende, därför att hon som tvåårig döpts i hemlighet. Bendrix möter Sarahs make i ett avgörande ögonblick, ett barn tillfrisknar under märkvärdiga omständigheter, ett vanställande födelsemärke försvinner. I någon mån kan Greene sägas blanda bort korten genom att låta Bendrix tala om möjligheten av naturliga förklaringar, men det är uppenbart att underverken är avsedda att tas på allvar åtminstone av den som själv bär sitnnade att så göra. Det är inte förvånande att den systematiska fabriktionen av underverk av kritiken antetts flicka den i andra delar lysande romanen, ej heller att Greene anklagats för att genom dessa metoder vilja undertrycka de tvivel som yppats om djupet och allvaret i hans katolicism.

En "I sta rummet" gavs för första gången i höstas i Stockholm angreps den starkt katolska tendensen och alldeles särskilt antydan om ett underverk: då den unga flickan Rose begick självmord — med nått vunnen genom de före döden nabbade bönceorden — skulle den fruktan som behärskade familjen Browne ha besegrats. Att det här var fråga om ett underverk syntes framgå av slutscenen: psykologen Dennis begär att Gud genom ett tecken skall markera sin existens, och strax därefter kommer Teresa Browne med sina alngkläder in i det rum där Rose dött; skrämen för att leva i ett rum dit döden kommit är alltså borta. Denna tanke underströks av regin. Då Teresa fäller slutorden i stycket — "när jag skall somna in för alltid, kan jag inte göra det i något bättre rum än det där Rose dog" — ger fader Browne Dennis en blick som tydligen avser att säga att "här har vi tecknet".

Begagnade Greene Stockholms kritik och publik som försökskaniner? Sikert är att han sökte bemöta anklagelserna för katolsk propaganda och att han i samband med premiären tänkte sig möjligheten att ändra stycket så att dess anklagelser skulle avvärjas. Resultatet av de erfarenheter Greene vunnit i Stockholm kan man nu studera i pjäsens engelska upplaga, "The Living Room", och på Wyndhamteatern i London.

De ändringar som gjorts i stycket är ganska omfattande vad några av de centrala scenerna beträffar. I en del fall gäller det förbättringar utan betydelse för konstruktion och tendens: förkortningar, mera precisa formuleringar. I andra fall har nyanseringen skärpts; särskilt tycks mig konflikten mellan de tre syskonen Browne framträda klarare. Det mest slående är emellertid att den katolska linjen, om också bibehållen, blivit mer moderat. Detta gäller särskilt de partier som berör vad som i den ursprungliga texten varit det väsentliga. I Stockholm förberedde underverket genom att fader Browne i början av scenen låter skärpa sig ser religiös skrift. "Medan det minskliga redskapet för vad det kan för att tillfogs skada, begagnar sig Gud, i vars händer det utför sitt verk, av sådana dess onda vilja", det är en huvudpunkt i det upplästa. I Londonversionen är detta ersatt av ett par verser av William Blake och med fråga sägande art. I slutscenen finns i den engelska texten ingen antydan om tecken från Guds sida, och Teresas intryckning i det rum där Rose dött förlorar därigenom i varje fall sin karaktär av m a r k e r a t underverk. Det kan sägas att styckets poäng härigenom suddas bort. I andra sidan försvinner — eller åtminstone döljes — den på en gång barocka och stötande tanken att Gud skulle ha låtit Rose dö för att systerna Browne skulle befrias från patologisk dödsfruktan.

Såvitt jag förstår speglas detsyskort i Stockholm så att de katolska dragen framhävdes, medan i London varje försök i denna riktning saknas; därför blir skillnaden mellan Greenes båda versioner än större då man ser pjäsen än då man läser den. I Stockholm var över huvud det överraskande, extrema, om man så vill dramatiska mera understruket än i London. Då fader Browne till Dennis säger att Rose kanske i honom ser ett fadersmbstitut hoppar Dennis baklänges som om han fått ett slag; i London tar Dennis repliken, som för en psykoanalytiker inte bör vara alltför

Dorothy Tutin tom Rose och Eric Portman som fader Browne i "The Living Room" ("I sista rummet") på Wyndhamteatern i London.

förbluffande, med stor fatining. Scenen mellan de båda systarna Browne då Helena suggererar Teresa att känna sig sjuk, blev i Stockholm satanisk; i London mildrades Helena till omedveten maktlystnad och elakhet. En smäsk av samma art är att besöken i toalettrummet i Stockholm framhävdes genom energiska spoiningar på w. c, trots att enligt även den svenska versionen av pjäsen man blott skall höra "ljudet av vatten, som rinner ur ett handfat".

Med vad här berörts sammanhänger antagligen att i England någon kritik av pjäsens katolska tendenser inte — efter vad jag kunnat finna — framkommit. Kritikerna har, liksom i Sverige, varit högst oense; några talar om stor dramatik, medan t. ex. T. C. Worsley i The New Statesman finner skådespelet totalt misslyckat, men någon reaktion av den art som gjorde stycket till en sensation i Stockholm har inte framträtt. För min del instämde jag i Stockholm i det hela i Elsie Lindes fördömande; efter att ha sett pjäsen i London tror jag att det här — trots alla invändningar från skilda synpunkter — är fråga om ett betydande skådespel.

HERBERT TINGSTEN

PSYKOANALYS och socialt arbete

av socialläkare Gunnar Inghe

I sitt inlägg om psykoanalysen gjorde dr Sjövall gällande att professor Kinberg var affekttehonad och måste ha producerat sina artiklar under trycket av en mer eller mindre omedveten ångest. Och därmed var ju professor Kinberg avslagad. En person som skriver för att ladda ur sig sin ångest är det ju ingen mening att diskutera med.

Detta sätt att resonera är ett synnerligen instruktivt exempel på psykoanalytikernas polemiska metod. Vägar man i en diskussion med en analytiker uttrycka sig tvivlande i en eller annan fråga, kan man vara således säker på att för eller senare dräpas till med ett: "Det där beror på någonting hos dig, du är ju inte analyserad!" Skulle den tvehågsne till äventyrs vara analyserad, påstås hans opposition bara vara att analysen misslyckats — just som dr Sjövall säger i sin artikel.

Det är en intelligens och bekvämlig metod. Då behöver man ju aldrig själv presentera några bevis av det slag som eljest är brukligt inom den medicinska vetenskapen. Annars synes det ju vara en rimlig begäran att psykoanalysen liksom andra terapeutiska metoder måtte genom förhaltningslös redovisning av behandlingsresultaten. Det finns hekamoder av fall beskrivna, men sammanställningar av serier av behandlade fall är ytterligt tunnsådda. Jag har bara kunnat finna ett fåtal och ingen som fyller elementära vetenskapliga krav med kontrollgrupper och dylikt. En sådan redovisning skulle visserligen inte bevisa något om lärobyggnaden, men den skulle säga något om behandlingens värde, och det är kanske det viktigaste.

Mycket i behandlingen är nämligen så utformat att det finns fullt skäl att kräva mycket starka argument innan man satsar på den. För det första behandlingstiden. Fenichel säger i "The Psychoanalytic Theory of Neurosis", att "vi (varje enskild psykoanalytiker) endast kan hjälpa fem till tio personer om året, men vi kan måhända finna tröst i den övertygelsen att detta begränsade psykoterapeutiska arbete på samma gång är en vetenskaplig forskningsmetod, som kanske en dag kan ge möjlighet till mera allmän tillämpning". Den som inte är lika övertygad som Fenichel om psykoanalysens värde som forskningsmetod vill åtminstone vara säker på att dessa fem till tio personer blir hjälpta.

Vidare kostnaden. Om jag inte är fel underrättad, är psykoanalytikertaxan nu uppe i 20—35 kr. i timmen. Med cirka 4 behandlingstimmar i veckan under ett år blir läkararvodet bortåt 3.000—4.000 kr. Och ett år kanske inte räcker. Ibland tar pengarna slut, och då får seanserna upphöra med läkarens beklagande. Det är inte bra att sluta mitt i analysen. Det så blir det att försöka vinga ihop en tusenlapp till.

Och här hjälper det inte om det allmänna övertar kostnaderna. Enligt psykoanalytikerna är nämligen själen så finuriigt inrättad att den är oemottaglig för psykoterapi, om denna inte medför ekonomiska uppoffringar för patienten.

Nu kan det ju sägas att ingen tvingas att gå i analys. Många normala personer undergår ju emellertid s. k. utbildningsanalys. Genomgången analys har ansetts göra personen att betraktas som meritvid sökandet av vissa tjänster. För att bli barnpsykoterapeut fordras således utöver annan utbildning även "läranalys" eller på annat sätt förvärvad analys i djuppsykologi. Även vid andra psykologiskt inriktade tjänster, där det inte alls skall bedrivas analys, tycks genomgången behandlingsanalys på sina håll betraktas som ett plus. Det händer därför att den sökande i meritförteckningen slutsikilt anger att han gått igenom analys. Och så får man bevittna hur ambitiösa och framåtsträvande socialarbetare lånar upp tusentals kronor för att gå hos analytiker i ändlösa tider.

Skall detta kunna accepteras, fordras synnerligen övertygande belägg för att analysen verkligen är till nytta i det framtida arbetet. Det finns undersökningar som talar därmot: I en studie av 37 "psychiatric social workers" fann t. ex. Estes inget samband mellan deras förmåga att bedöma människor och genomgången analys (Journal of Abnormal and Social Psychology, 1938). För min del betvivlar jag inte nyttan av att en person som skall sysslа med människor genom samtal med psykologiskt inriktufullt folk kommer till större klarhet om sig själv och sina svårigheter. Att det skulle vara nödvändigt med analys är däremot en helt annan sak.

Det är för övrigt intet tvivel om att socialarbetarna får en starkt psykoanalytiskt färgad utbildning. I varje fall i Stockholm. På Socialinstitutet ingår för godkänt betyg i psykologi 16 föreläsningar om allmän psykologi, 14 kliniska föreläsningar i psykiatri, 10 föreläsningar i alkoholfrågan samt 30 föreläsningar i medicinsk psykologi och barnpsykologi. Lärare i sistnämnda ämne är en analytiker som inte ens är läkare.

I den nyligen avslutade mentalhygieniska påbyggnadskursen vid Socialinstitutet har psykoanalytiskt orienterade lärare föreläst 68 timmar om olika problem, medan klinisk och social psykiatri ägnats 16 timmar, arbetsanpassningsproblem 10 timmar och en icke analytiker haft 6 timmar på sig för att föreläsa om utvecklingshämmingar bland barn. Därtill kommer en del om teoriog och intervjuteknik.

Trots det starka behovet av god utbildning i människokännedom och människobehandling för socialarbetarna, är denna ensidiga orientering inte tillfredsställande. Den psykoanalytiska inställningen tycks ofta följas av ett överdrivet "psykologiserande" och en rinnaktning för vanligt socialt arbete, som inte är utan sina risker. I USA, där detta s. k. case work mest kommit att bedrivas av mer eller mindre psykoanalytiskt skolade personer, förekommer också på sina håll en direkt avskärmning från de sociala aspekterna. Folk som har det socialt svårt vill man inte ha att göra med. De trasslar bara till det psykoterapeutiska arbetet. Inte heller skall några aktiva sociala åtgärder vidtas. Det skall patienten själv mogna för allt eftersom den psykiska behandlingen på rävaror och läkemedel samt att hos kmt föreslå erforderliga åtgärder.

Rymmaren ville bli främlingslegionär

— Jag är trött på fritheten, sade 25-årige dynamitarden Nils Gösta Berg, som i tisdags morse gjorde en sällsynt fräck rymning från Stockholmskriminalen när han på fredagseftermiddagen återinlades sig till en radiobilpatrull i Malmö.

Berg hade på morgonen återkommit till Köpenhamn, där han försökt skaffa sig möjligheter att ta sig till Frankrike för att emrollera sig i främlingslegionen. Detta visade sig emellertid ogörligt, då han inte hade utskit att ta sig över gränserna utan pass eller andra papper. (TT, Malmö.)

kas av hotande kommunism, dåligt väder eller vilken som helst av ett dussin andra rationaliseringar och att de kommer att må mycket bättre två månader här fått hävs ur sig sina bekymmer". "Ett slags trick" är Tidenskrifts benämning karaktäristik.

Det är alltså mycket som kan diskuteras på detta område, och därför behövs det verksamma psykologiska faktorerna och terapeutiska metoder. Att det mesta av mytologin saklöst kunde sjunka i glömskans djup är en annan sak.

GUNNAR INGHE

Debatten om psykoanalysen inledes med vad artiklar av Olof Kinberg: "Psykoanalytisk mytologi" (25/5) och "Är psykoanalysens tankesmärd" (27/5). Därefter har följande inlägg publicerats: "Professor Kinberg och psykoanalysen" av Thorsten Sjövall (6/6), "Psykoanalytiska läror" av Ingemar Hedenius (4/6), "Psykoanalys och politik" av Herbert Tingsten (6/6), "Inlägg om psykoanalys" av Hans G. Bosnus (9/6) och "Psykiatri och psykoanalys" av Börje Löfgren (10/6).

Annons

Res inte till landet förrän Ni lämnat maskorna och ylleriklädema till "Saltsjöbadstvätten", Ring 19 02 80 om hämtning eller lämna i en av våra affärer.

Exotiskt och romantiskt
till sommaren

7 tusendet i press 16: 50, inb. 21: —

Pearl Buck
Den dolda blomman

En kärlekskroman om mötet mellan öst och väst — "Oppnar sig lätt och vackert som ett luckoärn. Här finns utsökta miniatyrer på sprött glas." *Expressen*

6 tusendet 18: 50, inb. 23: 50

Edna Ferber
Jätte

En roman från Texas om kärlek, pengar och fräckhet — "slukvärd... energisk... rolig... mycket filmatisk." *Expressen*

BONNIERS

SKÖT EDRA SKOR MED KIWI

KIWI
BLANKAR BÄTTRE, MEN DESSUTOM...
1. KIWI ger mera glans med mindre arbete.
2. KIWI-glansen står sig även i våta — och är fullkomligt smetfri.
3. KIWI håller lädret smidigt och levande och skyddar mot spricklidning.
4. KIWI får även slitna skor att se välvårdade ut.
5. KIWI lämnar inga fläckar.
6. KIWI finns i 10 olika, utsökta färgnyanser.

— KIWI GER LIV I EDRA SKOR

skopastan med världsrykte de välkläddas specialmärke

GENERALAGENTUR: LEIF G. BRATT, GÖTEBORG 3

Utredning om apoteken granskar monopolfrågan

Intiksministeret Hedlund har tillsatt en ny läkemedelsutredning. Ledamöter är professor Ragnar Wenckn och överdirektör Harry Almehy. De skall se över 1946 års läkemedelsutredningens förslag om ett statligt apotekmonopol och apotekarorganisationernas motförslag om partiella reformer inom det nuvarande apoteksväsnet tillsammans med sju sakkunniga. Förslag skall föreläggas 1955 års riksdag.

Apoteksväsendet kännetecknas alltjämt av åtskilliga brister, framhåller statsrådet. Frågan om läkemedelsförsörjningen behöver därför ytterligare prövas.

Särskilt bör uppmärksammas frågan om att skaffa ett centralt organ i vilket det allmänna bör äga ett avgörande inflytande. Ett sådant organ kan tänkas få till uppgift bl. a. att främja rationaliseringen inom apoteksväsendet, att föreslå lämpliga åtgärder för att minska distributionskostnaderna, att följa prisutvecklingen på råvaror och läkemedel samt att hos kmt föreslå erforderliga åtgärder.

Kinberg: "Psykoanalytisk mytologi" (25/5) och "Är psykoanalysens tankesmärd" (27/5). Därefter har följande inlägg publicerats: "Professor Kinberg och psykoanalysen" av Thorsten Sjövall (6/6), "Psykiatriska läror" av Ingemar Hedenius (4/6), "Psykoanalys och politik" av Herbert Tingsten (6/6), "Inlägg om psykoanalys" av Hans G. Bosnus (9/6) och "Psykiatri och psykoanalys" av Börje Löfgren (10/6).

Annons

Res inte till landet förrän Ni lämnat maskorna och ylleriklädema till "Saltsjöbadstvätten", Ring 19 02 80 om hämtning eller lämna i en av våra affärer.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.